

Antonio SANDU

Etică
_____ și _____
deontologie profesională

COLECȚIA
DEZVOLTĂRE
SOCIALĂ

EDITURA
LUMEN
in elita editurilor românești

Antonio SANDU

**Etică și deontologie
profesională**

**LUMEN
2022**

ETICĂ ȘI DEONTOLOGIE PROFESIONALĂ
Antonio SANDU

Copyright Editura Lumen, 2022
Iași, Țepeș Vodă, nr.2

Editura Lumen este acreditată CNCIS

edituralumen@gmail.com
prlumen@gmail.com
www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

Redactor: Roxana Demetra STRATULAT
Design copertă: Roxana Demetra STRATULAT

Reproducerea oricărei părți din prezentul volum prin fotocopiere, scanare, multiplicare neautorizată, indiferent de mediul de transmitere, este interzisă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SANDU, ANTONIO

Etică și deontologie profesională / Antonio Sandu. Ed. a 2-a. -
Iași : Lumen, 2022
ISBN 978-973-166-603-7

174

Extras din volumul:
Sandu, A. (2022). Etica si deontologie profesionala. Iasi, Romania: Lumen.

Antonio SANDU

**Etică și deontologie
profesională**

**LUMEN
2022**

Extras din volumul:
Sandu, A. (2022). Etica și deontologie profesională. Iasi, Romania: Lumen.

Pagina lasata
intentionat goala

Cuprins

Capitolul 1 Etica și deontologia profesională.....	9
1.1. Direcții contemporane ale eticii aplicate	13
Etica Aplicată.....	14
Evaluarea etică a tehnologiilor	14
Bioetica	16
Etica cercetării științifice	17
1.2. Aristotel și fondarea eticii virtuții.....	19
1.3. Dimensiunea creștină a eticii	20
1.4. Max Weber despre etica protestantă și spiritul capitalismului.....	24
Capitolul 2 Libertate și necesitate. Excurs istoric.....	29
2.1. Eșecul discursului asupra libertății social- politice	30
Capitolul 3 Teoria dezvoltării morale (L. Kohlberg)	37
Capitolul 4 Conștiința morală și interacțiune socială. Relația drept-morală	41
4.1. Caracterul etic al legii și controlul eticității	47
Capitolul 5 Construcția socială a legii și justiției.....	51
5.1. Paradigma justiției rectificative	53
5.2. Justiție restaurativă. O nouă paradigmă (apreciativă).....	54
5.3. Context teoretic. Cele 4 filosofii penale.....	55
5.4. Originile paradigmei justiției restaurative	58
5.5. Probațiune vs. Privare de libertate	62
5.6. Protecția minorităților. Teoria acțiunii afirmative	62
Capitolul 6 Teoriile contractului social	67
6.1. Platon ca precursor al teoriei contractului social.....	67
6.2. Contractul social în filosofia iluministă.....	68
6.3. Contractul social ca ieșire din starea naturală la Hobbes	69

6.4. Contractul social la John Locke	70
6.5. Montesquieu despre spiritul legilor.....	71
6.6. Autonomie și rațiune practică la Immanuel Kant	72
Capitolul 7 Curente etice contemporane.....	75
7.1. Teoria dreptății în opera lui John Rawls. Principiile justiției ca echitate (1921-2002)	77
7.2. Eticile comunitariene	78
Capitolul 8 Concepte fundamentale în etica aplicată.....	81
8.1. Autonomia și autorealizare la J. S. Mill	84
8.2. Echitate.....	85
Politicile Open Access ca echitate în distribuirea cunoașterii	85
8.3. Dreptatea	88
8.4. Responsabilitate.....	89
Capitolul 9 Principii ale eticii responsabilității sociale	93
9.1. Responsabilitatea etică a companiilor.....	94
9.2. ONG-urile și responsabilitatea socială.....	99
Capitolul 10 Cultura etică factor de optimizare a activității profesionale	103
10.1. Cei 4 D ai Anchetei Appreciative.....	114
Capitolul 11 Standarde etice în practica profesională. Codurile de etică.....	119
11.1. Reglementări ale conduitei etice a magistraților	129
11.2. Activitatea grupului de investigație apreciativă.....	135
Capitolul 12 Auditul de etică	139
Capitolul 13 Consilierea de etică.....	143
Consilierea de etică, cadre specifice ale situației românești	151

Capitolul 14 Supervizarea de etică	155
14.1. Supervizarea etică.....	158
14.2. Supervizarea ca dezvoltare profesională. Dimensiunea etică.....	163
14.3. Principii etice în supervizarea serviciilor sociale.....	164
Capitolul 15 Elemente de bioetică.....	167
15.1. Reproducerea umană medical asistată.....	167
15.2. Clonarea. Perspective etice	169
Capitolul 16 Antropologie medicală și etno-etică.....	171
16.1. Obiectul și direcțiile de studiu al antropologiei medicale	172
16.2. Etnomedicina domeniu privilegiat al antropologiei medicale	174
16.3. De la antropologia culturală la etno-etică.....	175
16.4. Dimensiunea cultural-senzitivă a programelor de sănătate destinate membrilor comunităților multiculturale	176
16.5. Particularități ale cercetării de etno-medicină și etno-etică în comunitatea rroma	177
Capitolul 17 Julian Săvulescu, alegerile controversate și Transumanismul etic	181
17.1. Premise filosofice ale înțelegerii conceptului de autonomie	183
17.2. Conceptul de autonomie în viziunea lui Julian Săvulescu.....	185
17.3. Între Superman și Supermouse sau zorii eliberării biologice.....	188
17.4. Principiul binefacerii procreative	190
17.5. Eutanasia și donarea de organe.....	192
17.6. Taxonomia alegerilor controversate	193
17.7. Limitele respectului față de autonomia indivizilor	194
Bibliografie	197

Pagina lasata
intentionat goala

Capitolul 1

Etica și deontologia profesională

Termenul de **morală** (provenit din latinescul „*mos, mores*” – *obicei*) desemnează un ansamblu de reguli cărora indivizii trebuie să li se conformeze în calitate de membri ai societății (Filip & Iamandi, 2008). Morala reprezintă totalitatea convingerilor, atitudinilor, deprinderilor, sentimentelor, normelor, regulilor determinate istoric și social, care reglementează comportamentul și raporturile indivizilor între ei, precum și între aceștia și colectivitate, familie, grup, clasă, națiune, societate. Morala se raportează, în stabilirea unui comportament dezirabil, la o serie de categorii precum *bine, rău, datorie, dreptate, nedreptate* (Țigu, 2003), precum și la o serie de principii, standarde, reguli și norme a căror respectare se întemeiază pe conștiința indivizilor și pe opinia publică. Prin conceptul de *moralitate* se înțelege condiția omului care aspiră să trăiască potrivit unor idealuri și principii considerate a fi cât mai înalte (Bâțlan, 1997) în conformitate cu o serie de referențiale comune, de natură religioasă sau filosofică.

Bernard (2011) definește moralitatea prin referință la codurile de conduită ce trebuiesc urmate în cadrul individual sau în cadrul grupului. Termenul de moralitate este utilizat cu referință la codurile de conduită ce trebuie urmate de un grup oarecare sau de întreaga societate. Conduitei imorale i se adaugă un tip particular de judecată, numit „rațiune morală”. Conduita morală cuprinde o serie de comportamente, printre care: evitarea răului făcut altora, facerea de bine etc. Aceste conduite sunt, în general, legate de convingerile indivizilor, fie de natură religioasă, fie non-religioasă. Codurile morale sunt

incluse în tradiții și obiceiuri (Bernard, 2011) și includ raportarea la autoritate, loialitatea față de grup, definirea și prevenirea răului. În codurile morale ale diferitelor societăți pot apărea, pe lângă criteriile de minimizare a răului, și standarde afirmative, care să definească stări dezirabile, cum ar fi cea de sfințenie sau cea de puritate. Relativismul etic neagă existența unui adevăr moral unic, așa cum este el afirmat în eticile universaliste, precum cea aristotelică, kantiană etc.

În sistemele de etică relativistă, adevărul moral este un construct social construit prin negocierea interpretărilor asupra comportamentelor dezirabile din punct de vedere moral, acceptate într-o societate particulară, într-un anumit moment istoric. În sistemele de etică universalistă, codurile morale au pretenția de a ghida conduita indivizilor în baza unor principii unice și imuabile, fie de origine divină, fie bazate pe o rațiune apriorică, imuabilă. În viziunea lui Bernard (2011), moralitatea în sens normativ se referă la un ghid universal al comportamentului, care să fie plauzibil și adaptat condițiilor particulare în care acesta urmează să se desfășoare.

Morala este obiectul principal de studiu al eticii. *Morala*, în calitate de teorie etică, integrează valori și prescripții admise într-un cadru social-istoric determinat. Orice formă de comportament *uman* conține probleme morale, axate pe judecări de valoare privind diferitele grade ale „bunătății” și „răutății”, ale „corectitudinii” și „incorectitudinii”, ale „dreptății” și „nedreptății” în conduita omului (Cozma & Măgurianu, 2008).

Etica este un termen provenit din grecescul „*ethos*” – *morav, obicei, caracter* - și desemnează o disciplină filozofică care studiază problemele teoretice și practice ale moralei. În limbajul curent, termenul de *etică* se utilizează sinonim cu cel de *morală* (Sommer & Tomoiogă, 1973).

Filip și Iamandi (2008) clasifică normele morale în:

1) *norme generale sau universale*: care sunt prezente în toate sau în majoritatea comunităților umane, din toate timpurile sau din perioade îndelungate de timp și influențează întreaga gamă de relații și activități umane. Dintre aceste tipuri de norme, amintim: cinstea, demnitatea, sinceritatea, curajul, loialitatea, generozitatea;

2) *norme particulare*: se adresează unor comunități umane determinate, au o anumită variație în timp și spațiu și influențează relații sau activități umane particulare. Printre aceste tipuri de norme, amintim normele vieții de familie și normele morale specifice unor activități profesionale;

3) *norme speciale*: se manifestă în cadrul unor grupuri restrânse și, uneori, la ocazii speciale. În această categorie, autorii includ: normele de protocol, regulile de etichetă în afaceri, codul manierelor elegante. Personal, nu suntem de acord cu introducerea acestor categorii de norme, cum sunt, de exemplu, cele de etichetă în rândul normelor etice. Ele desemnează o conduită particulară dezirabilă cu o anumită ocazie, dar nu sunt fundamentate de principii etice generale.

Filip și Iamandi (2008) subliniază caracterul liber, intențional, conștient și rațional al normelor morale. Normativitatea morală are un caracter categoric și universal, referindu-se la datoria de a săvârși fapte care să potențeze valoarea specifică și intrinsecă a umanității. Funcția socială a normelor morale este aceea de a promova un maxim de sociabilitate la nivelul indivizilor și comunității (Filip & Iamandi, 2008).

Termenul **deontologie** provine din limba greacă, de la cuvântul „*deon*”, care semnifică *datorie, obligație*. În prezent, deontologia desemnează normele de conduită și obligațiile etice din cadrul unei profesii și aplicarea anumitor norme morale particulare. Etica, morala și deontologia se referă la ceea ce este „*drept*”, „*corect*”, „*just*” (Filip & Iamandi, 2008).

În filosofia morală contemporană, deontologia reprezintă o teorie normativă cu privire la alegerile morale, necesare, interzise sau permise. Teoriile deontice (*deontic theories*) se referă la comportamente obligatorii, necesare, în timp ce teoriile aretice (*aretaic virtue theories*) arată conduitele virtuozitate a căror urmare este meritorie. Teoriile deontologice emit judecăți cu privire la moralitatea alegerilor și la criteriile după care se pot clasifica acțiunile în etice sau non-etice.

Eticile deontologice au un caracter universalist și, în general, negativ. Ele sunt gândite într-o logică interdictivă, care limitează agentul moral în a efectua alegeri greșite. Corectitudinea alegerii este judecată prin conformitate cu norma morală. Agentul moral are obligația de a respecta norma morală. În eticile deontice, dreptatea primează în fața binelui (Alexander & Moore, 2008). Alexander și Moore (2008) clasifică teoriile deontologice în teorii ale agentului (*agent-centered*), care pun accentul pe rolul activ al agentului moral, și teorii centrate pe pacient sau victimă (*victim-centered, patient-centered*), care pun accentul pe pasivitatea agentului moral.

Morala are un caracter puternic personal și, de aceea, teoriile deontice pun, în general, accentul pe capacitatea agentului moral de a acționa. Din capacitatea individului de agent moral derivă autonomia și responsabilitatea sa. Deontologiile centrate pe pacient (termenul pacient nu are sensul medical, ci acela de receptor al acțiunii etice) sunt teorii care pun accentul pe drepturi ale subiectului și protecția acestora. Teoriile cu privire la drepturile omului și cele cu privire la protecția juridică a drepturilor unei categorii de persoane pot fi integrate în categoria teoriilor deontologice centrate pe pacient.

O a treia categorie de teorii deontologice sunt cele contractariene. Teoriile contractariene pun la baza obligației consimțământul informat. Consimțământul informat are valoare contractuală; decizia subiectului etic de a adopta o

decizie și de a-i suporta consecințele este considerată a avea valoare contractuală (Alexander & Moore, 2008).

Etica aplicată analizează, din punct de vedere moral, o serie de situații concrete din practica socială sau profesională, în vederea luării/adoptării unor decizii adecvate. În domeniul eticii aplicate sunt integrate: *etica medicală, etica juridică, etica în mass-media, etica profesională, etica mediului înconjurător, etica afacerilor* etc. (Filip & Iamandi, 2008).

Cozma și Măgurianu (2008) arată că accesarea și însușirea *valorilor etice fundamentale* se impun în dobândirea profesionalismului, ele constituindu-se, împreună cu ansamblul normelor și principiilor morale, într-o veritabilă *propedeutică*, într-un organon pentru buna desfășurare a mecanismelor implicate de exercitarea profesiei (Cozma & Măgurianu, 2008).

1.1. Direcții contemporane ale eticii aplicate

Lipovetsky¹ (1996) consideră că societatea postmodernă este una postmoralistă, situată *în amurgul datoriei*, potrivit-i-se mai degrabă sintagma “epoca minimalismului” (Lipovetsky, 1996, 2005, 2007) decât cea de “societate a permisivității generalizate” (Cristea, 2005). Etica contemporană înființează normele morale pe principii liberale pluraliste și pragmatice.

Se preferă o centrare pe valoarea pozitivismului, a cooperării ca sursă a eficienței, a îmbogățirii personale, fie ea culturală, spirituală sau morală, a accesului la alteritate. Toleranța, ca valoare etică, este legitimată de un nou umanism, utilitarist (Sandu & Ciuchi, 2010).

---

¹ Subcapitol rezultat din dezvoltarea unor texte publicate anterior de autor în Sandu (2009), precum și din texte ale unor articole și studii, menționate în bibliografie.

Etica Aplicată

Eșecul eticii teoretice de a se adresa eficient comunităților profesionale din domenii care înregistrează o acută nevoie de evaluare etică a practicii a dus la constituirea unor domenii particulare ale eticii, a căror limbaj de specialitate și a căror natură epistemică le face mai adecvate ca instrumente de lucru a profesioniștilor din domeniile medical, de afaceri, a evaluării tehnologiilor, a jurnalismului, juridicului etc.

Etica aplicată ar trebui să constituie, în opinia noastră, un continuum teoretic și metodologic cu etica teoretică. Marele curente și doctrine etice stau la baza eticii aplicate, aceasta neputând realiza judecăți de valoare cu privire la bine sau rău în lipsa unor clarificări axiologice provenite din etica teoretică.

Evaluarea etică a tehnologiilor

Reflecția etică, în general, și evaluarea etică a tehnologiilor (medicale) trebuie să răspundă la întrebări fără precedent cu privire la status-ul speciei umane și la modul în care ne raportăm la generația viitoare. Dezvoltarea tehnologiilor medicale ar putea constitui un nou criteriu de inegalitate socială, dând naștere unei umanități privilegiate. Lee Silver (cit. de Susumu, 2011) afirmă că lumea va fi împărțită în două grupuri, oameni îmbogățiți genetic și „oameni naturali”.

Susumu (2011) consideră că cercetarea în domeniul bioștiințelor ar trebui să fie transparentă la valoarea vieții. Unele dintre cele mai semnificative proiecte din punct de vedere al impactului etic sunt secvențierea genomului uman, urmată de crearea primei celule cu genom sintetic (Venter, cit de Stănescu, 2010). Este responsabilitatea etică a celor care creează sensul produselor biologiei sintetice să le orienteze către aplicații în scopul protejării naturii și omului. Vorbim astăzi de posibilitatea apariției unor viitoare noi specii umane, rezultate nu pe calea selecției și evoluției naturale, ci prin

efectul demiurgic al dezvoltării tehnologiilor din domenii precum biologia sintetică, genetică, neurobiologie și neuroștiințe, tehnologiile protezării și, nu în ultimul rând, al cercetării din domeniul inteligenței artificiale.

Zorile unei conștiințe de specie, o construcție socială generată de modificările semnificației apartenenței la umanitate, ridică provocări în fața eticienilor, orientate spre o etică a speciilor (Cojocaru & Sandu, 2011). Tot în domeniul evaluării etice a tehnologiilor sunt incluse preocupările pentru etica roboticii. Dezvoltate în literatura science fiction, legile roboticii (Asimov, 1950) sunt, de fapt, o serie de principii cu caracter etic, menite să asigure conviețuirea dintre specia umană și orice specie sintetică dezvoltată pe baza inteligenței artificiale. Cele trei legi generale ale roboticii formulate în romanele science fiction ale lui Isaac Asimov sunt:

- un robot nu are voie să pricinuiască vreun rău unei ființe umane sau, prin neintervenție, să permită ca unei ființe umane să i se facă rău;

- un robot trebuie să se supună ordinelor date de către o ființă umană, atâta timp cât nu intră în contradicție cu legea nr. 1;

- un robot trebuie să-și protejeze propria existență, atât timp cât aceasta nu intră în contradicție cu legea nr. 1 și legea nr. 2.

Legea supremă sau legea zero afirmă că un robot nu are voie să pricinuiască un rău umanității sau, prin neintervenție, să permită ca umanitatea să fie pusă în pericol. Deși legile roboticii au fost propuse încă din anii '50 și sunt larg cunoscute în rândul iubitorilor de science fiction, nu avem deocamdată coduri de etică care să interzică utilizarea roboților și a inteligenței artificiale în scopuri militare sau care să pună în pericol viața oamenilor.

Tehnologia informațiilor ridică și ea o serie de probleme de natură etică, care sunt date de evoluția societății

informaționale. Noi considerăm că evoluția digitală realizează o adevărată virtualizare a spațiului social, cu consecințe deosebite pentru evoluția ființei și speciei umane. Digitalizarea experienței cotidianului realizează, prin artefacte precum cybersex, dependența de jocuri, descătușarea violenței în mediul virtual, revoluții 2:0, virtualizarea frontierelor și transformarea acestora în spații ale comunicării digitale.

Reglementarea protecției drepturilor de autor în cyberspațiu, prin documente oficiale precum ACTA, ridică semne de întrebare cu privire la protecția reală a datelor personale și încălcarea dreptului privat al comunicării pe internet. Poluarea excesivă produsă de tehnologiile existente, mai ales cele din domeniul energiei transportului, a industriei chimice etc. a generat nevoia unei analize etice a tehnologiilor din perspectiva unei etici particulare.

Bioetica

Apare ca o ramură privilegiată a eticii aplicate în anii '70, odată cu dezvoltarea tehnologiilor medicale la un nivel care necesită evaluarea morală a acestora. Una dintre primele provocări ale bioeticii, în demersul său transdisciplinar, o reprezintă dilemele generate de controlul activ al actului reproductiv realizat în afara actului de reproducere naturală. Acestea sunt legate de statutul juridic al embrionului uman și de necesitatea protecției demnității persoanei umane, precum și a reglementării dreptului la demnitate a persoanei nenăscute (Astărăstoae et al., 2003; Huidu, 2009; Vicol & Stîngă, 2007). Soluția etico-juridică este protecția demnității speciei umane (Huidu, 2009), care include în sfera de protecție ființele umane cu potențial de a se naște.

Tratarea embrionilor umani și a produșilor de concepție obținuți *in vitro* ca pe o colecție de celule cărora li se poate aplica regulile dreptului de proprietate (Sieck, 1998), care se justifică prin concepția post-kantiană (Dumea, 1998) asupra

persoanei în calitate de ființă generatoare de acțiuni conștiente și libere, este contestată în literatura bioetică și juridică, pornindu-se de la argumentul prezenței tuturor structurilor organismului uman în ovulul fertilizat, sub forma informației genetice (Huidu, 2009). Definierea persoanei prin atributele legate în principal de autonomia sa morală și de capacitatea de a înțelege semnificația actelor sale poate servi ca justificare în sensul definirii embrionilor umani ca persoane potențiale. Prin analogie, s-a stabilit statutul de persoane potențiale a nou-născuților încă incapabili de a înțelege sensul prezenței lor în lume, deschizând calea unor largi controverse asupra ideii de avort postnatal. Bioetica se află, așadar, la confluența dintre etica medical-tradițională și filosofia morală.

O altă preocupare majoră a bioeticii o constituie suicidul asistat, atât în forma sa activă – eutanasia –, cât și în cea pasivă, prin deconectarea de la aparatele de susținere artificială a vieții. Problematika sinuciderii asistate este, de asemenea, corelată cu demnitatea ființei umane care, aflată în suferință, alege curmarea prematură a vieții, prin întreruperea cursului natural al bolii și al vieții. Una dintre cele mai importante probleme ale eticii o reprezintă exprimarea dreptului la decizie asupra propriei vieți, care în cazul eticii medicale și al bioeticii, în general, îmbracă forma consimțământului informat. Nu în toate situațiile pacientul este în măsură să-și dea consimțământul informat, iar în locul acestuia vor consimți rudele sau tratamentul se va realiza prin încuviințarea instanței judecătorești.

Etica cercetării științifice

O interferență postmodernă între bioetică, epistemologie și filosofia științei provine dinspre domeniul eticii cercetării pe subiecți umani. Aceasta fiind o cercetare cu un înalt grad de subiectivitate, îl va încărca în același timp pe cercetător cu responsabilitatea față de semnificația socială a

Eqpvkpwctgc "ceguvwk" xqnwo "q" rwvg k
volumul de pe

www.edituralumen.ro
www.librariavirtuala.com

ucw "fkp" nkdt tkkng "pqcuvtg" r

Antonio Sandu este profesor titular la Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava, România, cercetător senior la Centrul de Cercetări Socio-Umane LUMEN, Iași, România, profesor și coordonator de doctorate la Universitatea din Oradea și, de asemenea, director al Editurii LUMEN, Iași, România. Principalele sale domenii de interes includ etica, bioetica, sociologia, asistența socială și filozofia socială, administrația publică. Contribuțiile originale ale activităților științifice ale autorului pornesc de la construcția socială a realității văzută dintr-o perspectivă semiologică. El analizează construcția socială a realității dezvoltând propria versiune a acestei paradigme care operează la intersecția dintre aceasta și teoria acțiunii comunicative. A studiat deriva interpretativă a conceptelor etice precum acceptabilitatea etică și valorile etice. A efectuat cercetări în autonomie și consimțământ informat în domeniul eticii medicale și al eticii sănătății publice.

Eșecul eticii teoretice de a se adresa eficient comunităților profesionale din domenii care înregistrează o acută nevoie de evaluare etică a practicii a dus la constituirea unor domenii particulare ale eticii, a căror limbaj de specialitate și a căror natură epistemică le face mai adecvate ca instrumente de lucru a specialiștilor din domeniile medical, de afaceri, a evaluării tehnologiilor, a jurnalismului, juridicului etc.

Etica aplicată ar trebui să constituie, în opinia noastră, un continuum teoretic și metodologic cu etica teoretică. Marele curenți și doctrine etice stau la baza eticii aplicate, aceasta neputând realiza judecăți de valoare cu privire la bine sau rău în lipsa unor clarificări axiologice provenite din etica teoretică.

Autorul

